

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการบริหารธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นกิจการประเภทใด มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารธุรกิจที่ต้องคำนึงถึงคือปัจจัยภายในซึ่งกิจการสามารถควบคุมได้ไม่ยากนัก แต่ยังมีปัจจัยภายนอกซึ่งเป็นปัจจัยแวดล้อมที่กระทบต่อกิจการอันได้แก่ ลูกค้า ตลาด คู่แข่งขันและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้วัตถุประสงค์สำคัญของการบริหารธุรกิจคือ มุ่งหมายที่จะให้กิจการประสบผลสำเร็จโดยได้รับกำไรสูงสุด และเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด การที่จะทำให้กิจการบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว นอกจากปัจจัยทางธุรกิจที่กระทบข้างต้นแล้ว สิ่งหนึ่งที่ผู้ประกอบการต้องคำนึงก็คือ ปัจจัยทางภาษีอากร โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับภาคธุรกิจมากที่สุดก็คือ ภาษีเงินได้นิติบุคคล เพราะถือเป็นภาษีอากรที่เป็นภาระหรือค่าใช้จ่ายของ กิจการที่ต้องปฏิบัติ และชำระให้ถูกต้องครบถ้วนภายในกำหนดเวลาที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย มิฉะนั้น อาจต้องเสียเบี้ยปรับ เงินเพิ่ม รวมทั้งเสียเวลาและโอกาสโดยไม่จำเป็นอีกด้วย จะเห็นได้ว่าจุดมุ่งหมายของกิจการที่หวังจะได้รับกำไรสูงสุด และเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด จะสวนทางกับค่าใช้จ่ายที่เรียกว่าค่าภาษีเงินได้นิติบุคคล เนื่องจากฐานภาษีเงินได้นิติบุคคลนั้นก็คือกำไรนั่นเอง

ผู้ประกอบการต้องระลึกอยู่เสมอว่า “ภาษีอากร” เป็นภาระผูกพันหรือปัญหาทางด้านรายจ่ายที่เกิดขึ้นควบคู่กันไปกับการดำเนินธุรกิจ เช่นเดียวกับรายจ่ายหรือต้นทุนทางธุรกิจอื่น ๆ โดยทั่วไป และเป็นปัญหาหรือภาระผูกพันที่ไม่อาจเลื่อน หรือผัดเวลาออกไปได้ เพราะภาษีอากรเป็น “หนี้ที่เกิดขึ้นโดยผลของกฎหมาย” ซึ่งผู้เสียภาษีต้องชำระตามกำหนดเวลาโดยไม่อาจบิดพลิ้วได้ ดังนั้นเพื่อให้กิจการมีกำไรสูงสุดกิจการจึงต้องตัดทอนส่วนที่ไม่จำเป็นออกไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยอาศัยการหลีกเลี่ยงภาษีอากร (Tax Evasion) ที่หมายความว่ากระทำการโดยมีเจตนาทุจริตที่จะไม่เสียภาษี ซึ่งการที่ กิจการจะกระทำเช่นนั้นได้ กิจการจะต้องอาศัยเทคนิคในการตกแต่งงบการเงิน (Creative Accounting) และ การบริหารกำไร (Earning Management) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตัวเลขที่กิจการต้องการที่จะเสียภาษี ซึ่งเป้าหมายดังกล่าวเป็นแรงจูงใจที่สำคัญยิ่งที่จะใช้ในการตกแต่งงบการเงิน

ซึ่งในต่างประเทศได้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับกับพฤติกรรมของผู้เสียภาษีที่จะเลือกตัดสินใจระหว่างการเสียภาษีที่ถูกต้องหรือการหลบหนีภาษี (Becker, 2000) โดยใช้แบบจำลองแล้วพบว่า

ผู้เสียภาษีเลือกจะประเมินจากต้นทุนทางด้านภาษีที่ต้องจ่ายให้กับภาครัฐ ดังนั้นผู้เสียภาษีจึงเลือกที่จะหลบหนีภาษีเมื่อประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการหลบหนีภาษีสูงกว่าต้นทุนของการเสียภาษี ซึ่งตัวแปรที่สำคัญสำหรับการวิจัยที่ส่งผลต่อการเลือกตัดสินใจของผู้เสียภาษี คือ อัตราภาษี โดยผลการวิจัยอธิบายได้ว่า เมื่ออัตราภาษีต่อรายได้เปลี่ยนไป 1 หน่วย (Marginal Tax Rate) เพิ่มขึ้น การหลบหนีภาษีโดยการตกแต่งงบการเงินจะเพิ่มสูงขึ้นไปด้วยเพื่อให้ต้นทุนทางด้านภาษียลดลง จึงต้องทำให้กำไรของกิจการน้อยลงเพื่อจะได้เสียภาษีได้น้อยลง แต่เมื่อย้อนกลับมาดูในประเทศไทยในกรณีเดียวกัน ซึ่งในประเทศไทย ยังไม่เคยมีการเพิ่มอัตราภาษีเลย มีแค่การประกาศลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล 2 ครั้ง คือ ในปี พ.ศ.2545 และ พ.ศ.2548 ผู้วิจัยจึงเกิดแนวคิดที่จะศึกษาในทางตรงกันข้าม โดยใช้สถานะแวดล้อมในประเทศไทย โดยจะศึกษาว่าถ้าอัตราภาษี เปลี่ยนไปในทิศทางที่ลดลง การหลบหนีภาษีโดยการตกแต่งงบการเงินก็น่าที่จะลดลงตามไปด้วย ซึ่งภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นสิ่งที่ผูกติดกับรายได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ถ้าการตกแต่งงบการเงินลดลง กำไรสุทธิของกิจการก็น่าที่จะเพิ่มขึ้น เพราะกิจการไม่จำเป็นต้องตกแต่งกำไรให้ลดลงอีกแล้วเพราะมีอัตราภาษีที่ลดลงมาช่วยทอนต้นทุนทางด้านภาษีอยู่แล้ว และผลที่ตามมาก็คือถ้าการตกแต่งงบการเงินลดลง งบการเงินที่เป็นข้อมูลทางบัญชีก็จะมีที่น่าเชื่อถือมากขึ้น

แต่ถ้างบการเงินถูกจัดทำขึ้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เพียงเพื่อสร้างผลประโยชน์ให้กับกิจการแทนที่จะสะท้อนผลการดำเนินงานที่แท้จริงแล้วนั้น ข้อมูลในงบการเงินก็ไม่สามารถบอกได้ว่าผลการดำเนินงาน และฐานะทางการเงินของกิจการนั้นน่าเชื่อถือ เพราะในปัจจุบันมีการตกแต่งตัวเลขทางบัญชีโดยฝ่ายบริหารของกิจการ เพียงเพื่อนำไปสู่ระดับตัวเลขที่ต้องการทำให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจคลาดเคลื่อน อีกทั้งยังทำให้เกิดการเข้าใจผิดถึงการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง (Going Concern) ของกิจการ ดังนั้นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะการตกแต่งตัวเลขในงบการเงินรวมถึงสาเหตุที่นำไปสู่การตกแต่งตัวเลขในงบการเงิน จะช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถวิเคราะห์ข้อมูลในงบการเงินได้ถูกต้องมากขึ้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วหน่วยงานกำกับดูแลมีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะควบคุมไม่ให้เกิดการตกแต่งตัวเลขในงบการเงินเพราะจะทำให้เกิดปัญหาอย่างมากต่อภาคเศรษฐกิจโดยรวม ถ้ามองในภาพรวมจะแบ่งธุรกิจออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย กับบริษัทที่มีได้จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ซึ่งทั้ง 2 กลุ่มจะมีมูลเหตุจูงใจในการตกแต่งงบการเงินที่แตกต่างกัน เนื่องจากกำไรของทั้ง 2 กลุ่มสะท้อนถึงผลประโยชน์ของของบริษัที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอาศัยความไม่ชัดเจนของกฎระเบียบและการปิดบังข้อมูลที่ผิดปกติและเปิดเผยข้อมูลที่เป็นเท็จไปยังสาธารณชน หรือหน่วยงานที่กำกับดูแล

กล่าวคือ ถ้าเป็นกลุ่มบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เป้าหมายของบริษัทจะคำนึงถึงนักลงทุนหรือผู้ถือหุ้นหรือสาธารณชนส่วนใหญ่เป็นสำคัญ ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีความต้องการข้อมูลที่บ่งบอกถึงผลการดำเนินงานของบริษัท ซึ่งจะมองไปที่กำไรของบริษัทเป็นสำคัญ ดังนั้นกำไรของบริษัทที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์แสดงออกมาก็มักจะสูงเพื่อสะท้อนให้นักลงทุนหรือผู้ถือหุ้นสนใจที่จะเข้ามาลงทุนในบริษัทของตน ดังนั้นการตกแต่งงบการเงินของบริษัทที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ก็มักจะเลือกใช้วิธีการต่างๆ เพื่อให้กำไรอยู่ในระดับสูงเพื่อให้เป็นที่น่าพอใจของนักลงทุนหรือผู้ถือหุ้น โดยบริษัทในตลาดหลักทรัพย์จะเห็นความสำคัญของประโยชน์ที่ได้รับจากนักลงทุนหรือผู้ถือหุ้น มากกว่าผลประโยชน์ทางด้านภาษีอากร

ในขณะที่บริษัทที่มีได้จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หรือบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์ ข้อมูลทางการเงินมิได้แสดงต่อนักลงทุน หรือสาธารณชนภายนอก นอกจากผู้ถือหุ้นเท่านั้น ซึ่งผู้ถือหุ้นของกลุ่มบริษัทเหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วก็คือผู้บริหารนั่นเอง ซึ่งเจ้าของผู้ถือหุ้นก็เองมักต้องการที่จะให้ธุรกิจของตนมีกำไรที่ไม่สูงมากนักเพื่อจะได้ลดภาระในการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ดังนั้นอาจเป็นสาเหตุหนึ่งซึ่งงบการเงินของกลุ่มกิจการประเภทนี้จะจัดทำขึ้นเพื่อหลีกเลี่ยงภาษี มากกว่าที่จะแสดงข้อมูลทางการเงินไปให้บุคคลภายนอกใช้ในการตัดสินใจ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีแรงจูงใจในการตกแต่งงบการเงินแตกต่างกับบริษัทในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เพราะบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์มีแรงจูงใจในการตกแต่งงบการเงินเพียงเพื่อการประหยัดต้นทุนทางด้านภาษี ซึ่งต้นทุนทางด้านภาษีจะถูกผูกติดกับตัวกำไรสุทธิของกิจการ เมื่อกิจการมีกำไรมากก็จะเสียภาษีมากตามไปด้วย ดังนั้นบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์มักที่จะตกแต่งงบการเงินให้มีกำไรน้อยเพื่อจะได้เสียภาษีในจำนวนที่น้อย

ด้วยเหตุนี้อัตราภาษีจึงเป็นส่วนหนึ่งที่มีผลกระทบอย่างมากต่อค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับภาษีเงินได้นิติบุคคลที่กิจการมีภาระต้องรับผิดชอบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งรัฐบาลพยายามที่จะช่วยธุรกิจขนาดเล็กถึงขนาดกลางโดยการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยเฉพาะในประเทศไทยได้มีการปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล 2 ครั้ง คือครั้งแรกในปี พ.ศ. 2545 ซึ่งใจความสำคัญของพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ “การลดอัตราภาษีเงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เก็บจากกำไรสุทธิของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งมีทุนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกินห้าล้านบาทและมีกำไรสุทธิจากกิจการที่กระทำในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกินสามสิบล้านบาท เพื่อลดภาระภาษีให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอันเป็นมาตรการหนึ่งที่จะกระตุ้นให้มีการลงทุนในวิสาหกิจดังกล่าวในรูปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและจะให้เศรษฐกิจขยายตัวเพิ่มขึ้น จึงจำเป็นต้องตรา

พระราชกฤษฎีกานี้” และครั้งที่สองในปี พ.ศ.2548 ซึ่งใจความสำคัญของพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้คือ “การปรับปรุงการลดอัตราภาษีเงินได้สำหรับกำไรสุทธิของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ซึ่งมีทุนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกินห้าล้านบาท โดยลดอัตราภาษีเงินได้เป็นร้อยละสิบห้าของกำไรสุทธิ เฉพาะส่วนที่ไม่เกินหนึ่งล้านบาท และร้อยละสิบห้าของกำไรสุทธิ เฉพาะส่วนที่เกินหนึ่งล้านบาทแต่ไม่เกินสามล้านบาท เพื่อสนับสนุนการประกอบวิสาหกิจขนาดย่อมให้มีภาระภาษีที่ลดลง และกระตุ้นให้มีการลงทุนในวิสาหกิจดังกล่าว ซึ่งจะช่วยให้เศรษฐกิจขยายตัวเพิ่มขึ้นจึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้”

ในเมื่ออัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ธุรกิจขนาดเล็กถึงขนาดกลางนั้นมีภาระค่าใช้จ่ายทางด้านภาษีที่ต้องรับผิดชอบไม่ต่างอะไรกับธุรกิจขนาดใหญ่ แต่เนื่องจากธุรกิจขนาดเล็กถึงขนาดกลาง มีหน่วยงานกำกับดูแล ระเบียบ และข้อบังคับ น้อยกว่าธุรกิจขนาดใหญ่หรือบริษัทที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ฯ จึงเป็นมูลเหตุจูงใจอย่างหนึ่งที่ก่อให้เกิดการตกแต่งงบการเงินเพื่อให้ได้ตัวเลขภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นไปตามเป้าหมายของผู้บริหารกิจการตั้งไว้ กล่าวคือกลุ่มบริษัทเหล่านี้จะตกแต่งงบการเงินในการที่จะสร้างผลประโยชน์ให้กับองค์กรโดยการพยายามที่จะประหยัดต้นทุนทางด้านภาษีอากร ซึ่งบางครั้งแนวการตรวจสอบบัญชีโดยปกติจากผู้สอบบัญชีรับอนุญาตก็ไม่สามารถตรวจพบความผิดปกติเหล่านั้นได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจว่าในกรณีที่ภาครัฐบาลมีการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลซึ่งทำให้ผู้ประกอบการขนาดเล็กถึงขนาดกลางที่ได้รับสิทธิประโยชน์นั้น ซึ่งสามารถช่วยลดภาระต้นทุนทางด้านภาษีของได้ส่วนหนึ่ง ดังนั้นเมื่อรัฐบาลช่วยลดภาระต้นทุนทางภาษีของธุรกิจได้แล้ว แรงจูงใจในการตกแต่งงบการเงินยังคงมีอยู่อีกหรือไม่ กล่าวคือ เมื่ออัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลลดลงกำไรสุทธิของกิจการจะเพิ่มขึ้นหรือไม่ จึงเป็นที่มาของการวิจัยในครั้งนี้ว่า อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นสาเหตุหนึ่งในการตกแต่งงบการเงินของบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะลดภาระต้นทุนทางด้านภาษีอากร

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อศึกษาถึงการตกแต่งงบการเงินภายหลังจากการประกาศลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลของธุรกิจขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ทั้งนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจในการตกแต่งงบการเงินของบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์ฯนั้น ทำเพื่อการประหยัดต้นทุนทางด้านภาษี เนื่องจากตัวกำไรสุทธิเป็นสิ่งที่ผูกติดกับภาษีเงินได้นิติบุคคล ดังนั้นเมื่อมีการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล ซึ่งก็จะทำให้ต้นทุนทางภาษีลดลงในทิศทางเดียวกันนั้น จะทำให้กำไรสุทธิของกิจการเป็นไปในทิศทางอย่างไร เพราะกำไรคือแรงจูงใจอย่างหนึ่งในการตกแต่งงบการเงินเพื่อทำให้กิจการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล

น้อยลง และหลังจากที่มีการประกาศอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลแรงจูงใจดังกล่าวยังคงมีอยู่หรือไม่ อย่างไร

สมมติฐานของงานวิจัย

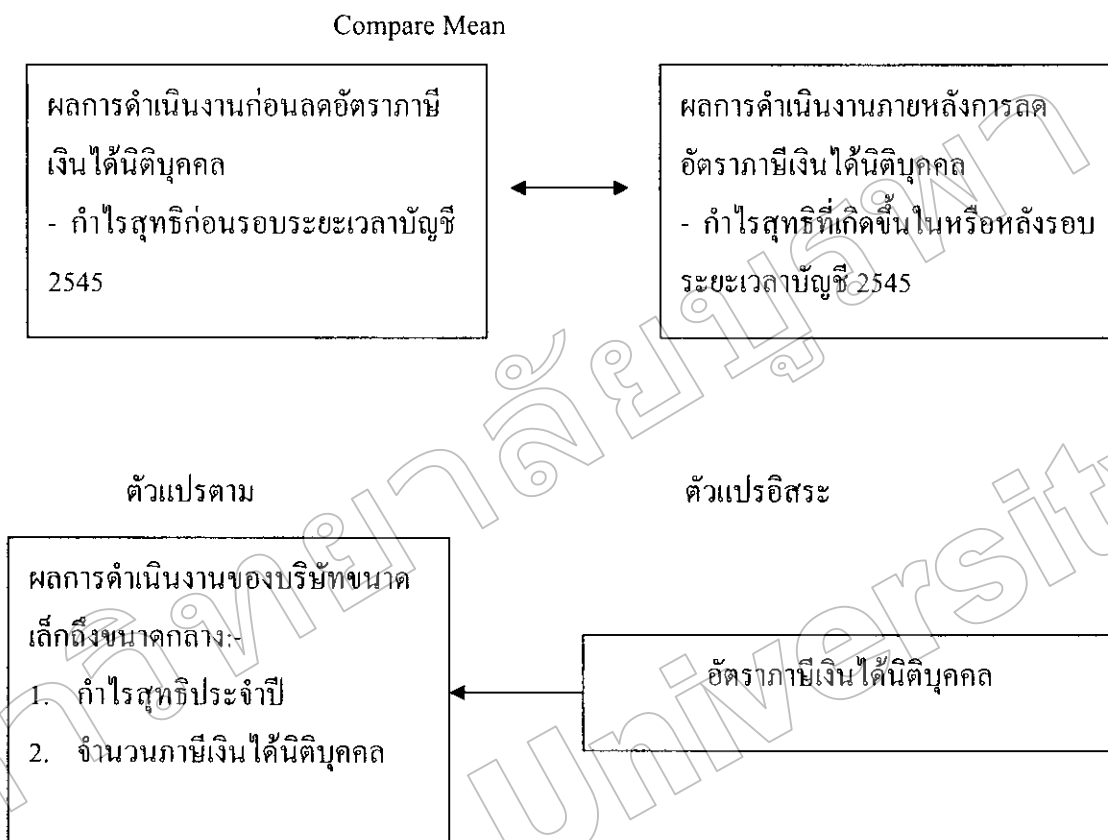
เมื่อรัฐบาลประกาศอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลลง นั่นก็หมายถึงภาระในการรับผิดชอบภาษีเงินได้นิติบุคคลของกิจการจะลดลงตามไปด้วย กล่าวคือกิจการจะสามารถประหยัดต้นทุนทางภาษีได้โดยปริยายตามระเบียบข้อบังคับของกฎหมายที่เอื้อต่อธุรกิจขนาดเล็กถึงขนาดกลางที่เป็นกลุ่มบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์

แต่เนื่องจากกลุ่มบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์ยังมีข้อจำกัดในเรื่องหน่วยงานที่กำกับดูแล รวมถึงระเบียบข้อบังคับต่างๆ ยังไม่เข้มงวดเท่าไร จึงเป็นช่องทางที่จะทำให้กลุ่มบริษัทเหล่านี้ตกแต่งงบการเงินโดยการแสดงข้อมูลทางการเงินเป็นเท็จ โดยที่ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตก็ไม่สามารถตรวจพบความผิดปกติดังกล่าวได้

ดังนั้นการที่กิจการต้องรับภาระภาษีมากก็จะมีแรงจูงใจในการตกแต่งงบการเงินเพื่อให้มีกำไรสุทธิน้อยลงเพื่อประหยัดต้นทุนทางภาษี แต่ในทางตรงกันข้ามถ้ากิจการได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในการลดอัตราภาษี ก็จะทำให้เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลน้อยลง แรงจูงใจที่จะทำให้กิจการตกแต่งงบการเงินจะยังคงมีอยู่อีกหรือไม่ จึงเป็นที่มาของคำถามและสมมติฐานของงานวิจัยดังนี้

H1 กำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลภายหลังการประกาศอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลมีจำนวนที่สูงกว่ากำไรสุทธิก่อนการประกาศอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล

กรอบแนวคิดของงานวิจัย

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของงานวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

เนื่องจากมูลเหตุจูงใจในการตกแต่งงบการเงินของบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์ จะอยู่ที่การทำให้องค์กรประหยัดต้นทุนทางภาษี ซึ่งภาษีเงินได้นิติบุคคลจะเป็นค่าใช้จ่ายที่ผูกติดกับกำไรสุทธิของบริษัท ดังนั้นการที่บริษัททำให้มีกำไรสุทธิน้อยลงก็จะทำให้เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลน้อยลงตามไปด้วย ซึ่งประโยชน์ที่จะได้รับจากงานวิจัยชิ้นนี้ก็คือ

1. เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับนักวางแผนภาษีเพื่อกำหนดแนวทางในการวางแผนภาษีให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรให้สูงที่สุด
2. เพื่อให้หน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแลทราบถึงมูลเหตุจูงใจในการตกแต่งงบการเงินของกลุ่มบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์ เพื่อหาทางป้องกันและลดการกระทำดังกล่าวเพื่อให้ข้อมูลทางการเงินน่าเชื่อถือมากขึ้น

3. เพื่อให้ทราบผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังการปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลที่มีต่อกลุ่มบริษัทนอกตลาดหลักทรัพย์

4. เพื่อเป็นข้อมูลให้ภาครัฐสนับสนุนการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ได้อย่างถูกทางและถูกต้องตามหลักกฎหมาย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยที่มีทุนจดทะเบียนไม่เกินห้าล้านบาทและได้รับสิทธิประโยชน์ในการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล
2. ระยะเวลาในการวิจัยระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ คือ ก่อนรอบระยะเวลาบัญชี 2545 และในหรือหลังรอบระยะเวลาบัญชี 2545 (พ.ศ.2544-2545)

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. ผู้วิจัยเลือกนิติบุคคลที่มีทุนจดทะเบียนไม่เกินห้าล้านบาท โดยเลือกบริษัทที่ได้รับสิทธิประโยชน์ในการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลเท่านั้น โดยสืบค้นจากฐานข้อมูลของกรมสรรพากร และ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า ดังนั้นถ้านิติบุคคลใดไม่เข้าข่ายที่ได้รับสิทธิประโยชน์ทางการลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลก็จะไม่ถูกเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. การลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลตามพระราชกฤษฎีกาของประเทศไทย จะมีการลดอยู่ 2 ช่วงคือ ช่วงที่ 1 ตั้งแต่ปี 2544-2545 และ ช่วงที่ 2 ปี 2546-2547 แต่งานวิจัยชิ้นนี้จะทำการวิจัยเพียงช่วงที่ 1 เท่านั้น เนื่องจากช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นครั้งแรก ส่วนข้อมูลที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาอื่นจะไม่ถูกเลือกมาทำการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การตกแต่งงบการเงิน (Creative Accounting) หมายถึง การปรับแต่งตัวเลขทางบัญชีโดยการอาศัยความได้เปรียบของช่องโหว่ของหลักการบัญชีและทางเลือกต่าง ๆ ในการวัดมูลค่าและการเปิดเผยข้อมูลทางการเงินบัญชีเพื่อที่จะแปลงโฉมงบการเงินจากสิ่งที่ควรจะเป็น ไปสู่สิ่งที่ผู้จัดทำต้องการที่จะให้เห็นในรายงานทางการเงิน

การบริหารกำไร (Earning Management) หมายถึง การปรับแต่งผลการดำเนินงานเพื่อที่จะสร้างภาพลักษณ์ของผลการดำเนินงานให้เป็นไปตามที่ผู้บริหารต้องการ

การหลบหนีภาษี (Tax Evasion) หมายถึง การเจตนาหรือจงใจหลีกเลี่ยงภาษีอากรหรือหนีภาษีอากรโดยทุจริต หรือ โดยผิดกฎหมาย